

17. Mazilu D. H., Voievodul dincolo de sala tronului. Scene din viața privată, Iași, 2003
18. Neculce I., Letopisețul Țării Moldovei de la Dabija-vodă până la a doua domnie a lui Constantin Mavrocordat. În: Letopisețul Țării Moldovei, Chișinău, 1990, pp. 280-471
19. Popescu R., Istoriile Țării Românești, ed. C. Grecescu, București, 1963
20. Pungă, Gh. Țara Moldovei în vremea lui Alexandru Lăpușneanu, Iași, 1994
21. Soare Gh., Impedimente la căsătorie. Necesitatea asigurării unei practici uniforme în toată Biserica Ortodoxă. În: Ortodoxia, an. XIII, 1961, nr. 4, pp. 576-589
22. Solcan Ș., Femeile din Moldova, Transilvania și Țara Românească în Evul Mediu. București, 2005
23. Strihan P., Regența în dreptul feudal român. În: Studii. Revista de Istorie, nr. 32, 1979, pp. 687-703.
24. Ureche Gr., Letopisețul Țării Moldovei de când s-au descălecat țara și de cursul anilor și de viața domnilor care scrie de la Dragoș-vodă până la Aron vodă. În: Letopisețul Țării Moldovei, Chișinău, 1992, pp. 23-118

IDENTITATEA OMULUI MEDIEVAL: REPREZENTĂRI ȘI IPOSTAZE

Igor SAVA, dr., conf. univ.

Summary

Identity is a term frequently used in social sciences in debates about the genesis of modern societies. The multitude of approaches has generated controversy concerning the defining structures of collective identities and their manifestations in certain contexts. For the followers of the constructivist perspective, the identities are built, fluid and multiples. These defining features are determined by the contemporary phenomenon of globalization.

The study proposes another way to analyze the collective identities of the typical medieval Europe. It refers to the correlation between language, ethnicity, confession and civilization in order to

identify the dominant components in the identity structure of a human group.

Identitatea omului medieval, exprimată sub multiple forme, este o noțiune foarte complexă. Varietatea manifestărilor și demersurile științifice de explicare a trăsăturilor definitorii ale acestui concept, active de câteva decenii, au creat largi divergențe între cercetători. Suntem întru totul de acord cu constatarea recentă, că în științele socioumane contemporane puține noțiuni sunt mai intens utilizate și, din acest motiv, mai imprecise ca cel de *identitate* [14, p. 17]. Ambiguitatea termenului și instrumentalizarea lui, mai ales politică, au stârnit, uneori, exasperare și aprecieri diametral opuse. Unii autori au ajuns să afirme că identitatea este un termen care se referă la „ceva ce nu există”, chiar reprezintă o idee „falsă” folosită de oameni pentru a se organiza [9, p. 251, 262]. Alți cercetători au încercat să rezolve imprecizia termenului prin propunerea de a utiliza termeni alternativi, cum ar fi: „apartenență comunitară”, „apartenență de „grup”, „interrelaționare” [4, pp. 1-2]. Nici ultima ipostază a termenului nu a fost acceptată ca o soluție la dezbateră identitară.

Organizarea socială a comunităților umane este abordată tipologic, căci oferă o perspectivă largă de analiză a variatelor criterii care stau la baza acestui sistem, cum ar fi: etnic, religios, socio-juridic, socio-economic, geografic, al rudeniei ș.a. Analizate systemic, acestea redau specificitatea unei comunități în raport cu alta sub aspectul identității. Unul dintre conceptele discutate, utilizat intens în antropologie și etnologie, este cel de *etnie*. De la primele accepții, foarte apropiate de cele ale conceptelor „națiune”, „rasă”, „civilizație”, astăzi termenul desemnează grupuri umane individualizate prin limbă, mod de viață specific, o cultură proprie, o conștiință a originii sale, cât și printr-un teritoriu de locuire tradițională. Din perspectivă istorică, definirile etniei sunt nu atât de rigide, ci mult mai nuanțate. Una dintre concepțiile recente susține că

etnia medievală reprezintă acea comunitate umană ai cărei membri au origine comună, au aceeași tradiție culturală și religioasă, aceleași interese și idealuri etc., și, la anumite niveluri sociale, au convingerea că aparțin respectivei comunități [16, p. 16].

Corelat etniei, se află termenul *etnicitate*, înțeles ca expresia însușirilor care îi conferă unei comunități statutul de etnie, anume: conștiința originii comune, limba și valori culturale comune, un spațiu de locuire și comunicare distinct, cât un mod specific de a se manifesta în viața cotidiană. Ca ansamblu de însușiri exterioare, etnicitatea este sinonimă cu identitatea etnică, în cele mai dese cazuri. Produsă și reprodusă prin interacțiune socială, etnicitatea este, cu precădere, opera elitelor, care pot influența modelarea elementelor identitare. Etnicitatea este colectivă și individuală, în același timp, fără ca cele două niveluri ale existenței sale să fie identice [20, pp. 425-439; 21, 225-231].

Un alt element indestructibil atașat grupului etnic este *solidaritatea etnică*. Termenul „solidaritate etnică medievală” desemnează, potrivit unor autori, o „manifestare concretă și colectivă a unei coeziuni rezultată din legături care-i unesc pe membrii unui popor în diferite ipostaze ale vieții, în anumite situații și zone geografice” [16, p. 9].

Comunitățile umane au creat forme variate de solidaritate, atât în diacronia, cât și în sincronia lor. Unele dintre acestea solidarități sunt „solidarități primare”, grație manifestărilor lor expresive, de stabilitate și de durată. Concludente în acest sens sunt: solidaritatea confesională, a obștii satești, a familiei ș.a. Orice individ sau colectivitate poate trăi sincron mai multe solidarități, numai că afirmarea uneia dintre solidarități primare se face în dauna alteia, uneori prin negarea acestora din urmă, dar de cele mai multe ori prin trecerea lor tacită în subsidiar. Manifestarea pe verticală a formelor de solidaritate este mediată de tabla de valori a grupului respectiv [8, pp. 9-15].

Termenul de *natio*, care a cunoscut de-a lungul timpului o evoluție semantică, este foarte prezent în Evul Mediu. Antichitatea romană a transmis societății medievale sensurile cuvântului, cum ar fi: naștere, rasă, speță, neam, popor, adică o comunitate mare, al cărei membri sunt legați printr-o origine comună, limbă, datini, port, ocupații, spiritualitate (zei) etc. Cu timpul termenul a dobândit și un sens peiorativ, prin forma sa *nationes* desemnând triburile străine sau semințiile barbare. În contextul construcției statale din Europa medievală, termenului de națiune i s-au asociat, uneori, ideea de putere, autoritate sau suveranitate. Sub aspect confesional, deseori putea să-i desemneze pe păgâni, barbari și pe cei străini comunității creștine. Tot în Evul Mediu, *natio* a definit, în anumite locuri și timpuri, grupuri privilegiate și elitele recunoscute, sau popoare considerate civilizate, desemnând astfel o „comunitate/solidaritate social-politică” [8, pp. 10-11].

Înțelegea procesului construirii identității colective prin intermediul anumitor elemente ca imaginile, semnificațiile, ideologia ș.a., necesită raportarea sa și definirea conceptului de *alteritate*. Identitatea colectivă se formează prin intervenția ideologiei, care instituie scopuri comune, permițând afirmarea unității și a solidarității grupului. La rândul lor, reprezentările sociale au o funcție identitară clară în proces, căci ele definesc identitatea grupului, îi salvgardează specificitatea, permit controlul social și comparația socială intergrupală [6]. Totodată, dacă acceptăm identitatea colectivă ca ansamblul trăsăturilor fizice, psihice, de caracter și al elementelor materiale și spirituale pe care un grup social le consideră a fi caracteristice sieși, în calitate de majoritatea unificatoare [7, p. 35], atunci alteritatea reprezintă ceea ce este receptat ca exterior și necaracteristic grupului respectiv [1, p. 64]. În definirea alterității, pentru *celălalt*, imaginea construită este, în general negativă, dar există și percepții de valorizare pozitivă a alterității în raport cu grupul de referință [5, p. 99].

Dincolo de componentele constitutive ale identității, trebuie analizate și elementele funcționale ale ei, cele care unifică identitatea colectivă. Accentul este pus pe *ideologia politică* ca un subsistem referitor la ansamblul raporturilor de putere în contextul ideologiei considerate în sens larg [10, p. 10]. Ideologia politică desemnează, potrivit unei definiții generale, un sistem de idei, imagini și atitudini reprezentative care oferă baza acțiunii politice ale unui grup social anume [2, p. 5], exprimate, de regulă, prin intermediul unor doctrine politice.

Varietatea abordărilor fenomenului identitar a determinat, după cum s-a menționat, și imprecizia terminologică a identității, explicațiile căreia ar trebui căutată în însăși complexitatea realităților socioculturale contemporane [14, pp. 18-19]. Pentru adepții perspectivei constructiviste asupra identității, majoritari astăzi în câmpul științelor sociale, identitățile, indiferent de natura lor, sunt construite, fluide și multiple. Aceste trăsături definitorii reflectă impactul fenomenului contemporan al întrepătrunderii societăților și culturilor, adică globalizarea. În procesul elaborării, identitatea apare ca produsul unei acțiuni de „identificare” și nu ca o calitate naturală, formată în cursul interacțiunii dintre oameni. Altfel spus, potrivit acestei opinii, noi nu avem o identitate, ci ne autoidentificăm și suntem identificați în permanență de alții.

Această interpretare surprinde realitățile identitare ale lumii contemporane, una dinamică, în aspectul interferențelor multiple, dar extrapolarea sensurilor actuale ale conceptelor în perioada medievală poate genera confuzii. Sub aspect metodologic, trebuie analizate, în structura identităților colective (comunităților etnice), acele elemente „statice”, care, deși pot fi modelate, amplificate, însă foarte greu, sau deloc, pot fi înlocuite. Dintre multiplele ipostaze ale identității, ne interesează aici cele *etno-confesionale*. Din acest unghi de vedere, identitatea este echivalentă cu un sentiment al apartenenței, întemeiat pe o serie de factori (numele, originea comună, religia, limba, cultura, spațiul geografic, memoria istorică etc.), despre care

membrii unei comunități etnice cred că-i particularizează, deosebindu-se de alte comunități. Factorii enumerați nu sunt exhaustivi și, în funcție de context, pot lipsi sau apărea alții noi. Pe de altă parte, apartenența etnică (naștere, limbă, religie etc.), pe cât este de obiectivă, pe atât este și de reprezentată (subiectivă), cele două laturi fiind inseparabile [14, pp. 21-22].

Definirea identității omului medieval necesită raportarea ei la cadrele vieții sociale din acea epocă. Suntem de acord cu opinia că identitatea medievală se exprimă, mai degrabă, într-o sumă de solidarități: cea mai restrânsă fiind obștea rurală, iar, în sens larg, ea corespunde comunității creștine. Între aceste limite se manifestă alte solidarități, cum ar fi: structurile profesionale, comunele urbane, stările politice, „țările” și comunitățile statale. Cert este faptul că omul medieval își definește identitatea prin apartenența la mai multe din aceste solidarități, astfel, că solidaritatea națională nu are în conștiința lui cea mai mare consistență în raport cu alte tipuri de solidarități [3, p. 8].

Indiscutabil, identitățile etno-confesionale sunt construite și mobile, dar între „markerii” identitari nu toți sunt maleabili și ușor de schimbat. Modelarea sau schimbarea lor este îngreunată de ponderea pe care o au în imaginariile colective ca reprezentări ale apartenenței. Este cazul limbii și a religiei (confesiunii), doi factori, care, contrar aparențelor care îi deosebesc sub aspect istoric și funcțional, sunt strânși legați în imaginarul colectiv al popoarelor europene [14, p. 22].

Limba a constituit, în Evul Mediu, una dintre structurile de referință ale autohtonismului și specificității. În mediile savante din cultura europeană a Evului Mediu, limba a fost considerată, pornind de la tradiția biblică, a fi factorul principal creator de popor (populus). Explicația evanghelică a originii limbilor și poarelor debutează odată cu oficializarea creștinismului în Imperiul Roman [12, p. 5], care a oferit cadrul politic necesar prin care să se afirme ca ideologie dominantă noua religie monoteistă. Deși Imperiul a

dispărut în Apus, ordinea de stat romană și ideea imperială supraviețuiesc în Răsărit, sub forma construcției statale a Bizanțului. Mitul unității romane, care a obsedat generații de intelectuali și suverani europeni, cât și numeroasele tentative imperiale rezultate, sunt o dovadă clară a persistenței principiului imperiului în conștiința europeană a civilizației medievale. Aceste tendințe s-au fundamentat pe o coordonată valorică și identitară care transcende frontierele statale – Biserica creștină. Oficiul ecleziastic, care a înlocuit Imperiul în Occident, a mobilizat toate resursele pentru a construi idealul unității în forma *Respublica Christiana*. A rezultat o instituție globală, care dorește să devină un principiu organizator al societății.

Creștinismul în calitate de ideologie universalistă, în contrast cu particularul, și Biserica (*Ecclesia*), cu tendința ei de a deveni instituție globală, au dorit să impună în Evul Mediu principiile de organizare ale societății și modelul de armonie socială. Biserica era o instituție dominantă în măsura în care toți locuitorii Europei medievale veneau în contact cu ea, iar regulile pe care le stabilea aveau valoare generală și de constrângere. Respectiv, oamenii Evului Mediu nu puteau concepe viața în afara cadrului oferit de biserică, deoarece conștiința creștină era dominantă și esențială ca trăire în societate [17, p. 82].

Deci, puternica amprentă identitară a limbii se datorează raportului ei simbiotic cu *religia*. Una dintre cele mai expresive relații, în acest sens, este obținerea statutului de limbi „sacre” pentru latină, greacă și slavonă, devenite nu numai limbi ale oficiului divin, ci și marcă distinctă ale unei comunități culturale. În Cehia, spre exemplu, particularitatea identitară a limbii este exprimată încă din secolul al XIII-lea, încât elemente ca „țara cehă” și „limba cehă” sunt folosite, uneori, ca sinonime. Constatarea poate fi extinsă și la întreaga Europă Centrală și de Est [16, p. 99]. Transferul de sacralitate al limbii se regăsește și în structura naționalismelor moderne, odată cu traducerea Bibliei în graiurile vorbite din timpul Reformei.

Rolul identitar al religiei este extrem de evident și în spațiul Răsăritului ortodox. Au funcționat, sub aspect istoric, mai multe modalități în această direcție. Pe lângă expresiile menționate mai sus, vom menționa, ca reprezentativă, moștenirea imperială bizantină, deopotrivă religioasă și politică, asumată în Evul Mediu de balcanici, în special bulgarii, sârbii și românii [11, 13], cât și de către ruși.

Interpretarea creștinării în rit orthodox, ca o intrare în civilizație și apartenență la comunitatea spirituală Commonwealth-ul bizantin, este un alt aspect prin care religia figurează ca un pilon al identităților etnice. În aceeași serie intră și rezistența pusă expansiunii turcilor otomani în sud-estul Europei, unde, la români, argument principal servește apărarea „legii străbune”, adică a credinței. Paradoxal este faptul că, odată cu abolirea structurilor politice la popoarele balcanice, în contextul cuceririlor otomane, ortodoxia a jucat rolul unui veritabil creuzet al sentimentului național, iar Biserica a fost unul din cadrele principale de solidaritate etnică [15].

Fiecare tip de comunitate umană s-a născut și s-a bazat pe anumite sentimente de solidaritate, pe elemente de specificitate care îi conferă o anumită identitate. Din acest unghi de vedere, elementele „comunitate” – „solidaritate” – „identitate” constituie o triadă în analiza structurală a reprezentărilor identitare. În organizările sociale informale, apartenența membrilor la aceste structuri înglobante se realizează prin atașare, în care valorile cu încărcătură sentimental-afectivă și deprinderile formate prin educație îndeplinesc un rol fundamental [18, p. 175].

Componenta confesională ca una dintre structurile definitorii ale identităților medievale este nuanțată și de către conceptul „națiunea medievală”. Există diferențe între accepția modernă și cea medievală a termenului de națiune și aceasta ține, în primul rând, de conștiință ei mentală. Pentru caracterizarea dezvoltării popoarelor europene de după secolul al XII-lea și până la Renaștere este preferabil conceptul „națiune medievală”, pentru că exprimă mai

corect realitatea medievală și este mai aproape de sensurile sale adânci.

Omul medieval trăiește sentimentul național în manieră diferită de cel modern, cu un alt ritm și altă intensitate, în general mult mai reduse. Celebra propoziție: „Eu sunt mai întâi creștin apoi burgund și numai în al treilea rând francez” exprimă bine prioritățile sau ierarhia sentimentelor omului medieval, ea fiind valabilă și pentru realitățile românești. Locuitorii Țărilor Române erau în secolele XIII-XVI mai întâi creștini, apoi munteni, moldoveni, olteni și abia în ultimă instanță români, adică ca o mare și unică comunitate [17, pp. 5-12]. Trebuie să fim de acord asupra faptului că ideea de români și romanitate nu era atotcuprinzătoare în epoca medievală, deoarece „țara” generică locuită de români era formată din mai multe structuri, „țări românești” așa cum le vedeau românii, sau „Vlahii”, „Romanii”, după cum le numeau străinii. Până în secolul al XV-lea nu a existat o imagine de sine globală a poporului român, decât la nivelul elitelor culte, a clericilor și oamenilor politici. Poporul avea o astfel de imagine doar în sens mitic. Unitatea concretă a românilor se exprima sub formă de solidarități locale, ce pregăteau inconștient marea solidaritate națională modernă. Între elementele constituirii și funcționării comunităților medievale, elementul etnic pare să subordoneze, spre sfârșitul Evului Mediu, celelalte elemente definitorii ale solidarității/identității vremii: religios, politic și social [16, pp. 7-12, 18-19].

Dincolo de varietăți, câteva elemente par a domina solidaritățile etnice medievale: elementul religios, care domină conștiința individuală și colectivă medievală, limba, conștiința unei origini comune și prestigioase (romane – n.n.) și elementul social-politic. Important de punctat că în translația sa permanentă de la o formă de solidaritate primară la alta, solidaritatea social-politică s-a suprapus în Evul Mediu, sporadic și ocazional, cu solidaritatea etnolingvistică. Abia din secolul al XVIII-lea se constată la nivel european o suprapunere a solidarității sociopolitice cu cea etno-

lingvistică, rezultând ceea ce numim „conștiință națională” [19, p. 179].

Prin urmare, generalizând introducerea în problematica identităților medievale, vom puncta câteva repere de ordin metodologic. În primul rând, complexitatea termenului de identitate, aplicat mai ales Evului Mediu, impune de la sine multiple nuanțări. În al doilea rând, orice încercare de analiză a identităților unei comunități din Europa medievală trebuie să pornească de la raportarea ei culturală la o comunitate de civilizație: latină, pentru Europa de Apus, și greacă, pentru Europa Răsăriteană. Astfel, elaborarea identității românești s-a desfășurat în cadrele ariei de hegemonie spirituală, culturală și politică a Commonwealth-ului bizantin.

În procesul complex și de durată al construirii identităților, cele etno-confesionale sunt mai puțin influențate de context, sunt rigide și nu pot fi, decât uneori, puțin modelate. Din această perspectivă, corelarea dintre limbă, etnie, confesiune și civilizație este indispensabilă analizei componentelor definitorii ale structurii identitare. Factorii cu cea mai însemnată pondere în reprezentările identitare din imaginarul colectiv al popoarelor europene din Evul Mediu sunt limba și religia (confesiunea).

Explicațiile asupra specificului dezvoltării istorice și a organizării societății medievale românești, inclusiv raportările lor identitare, trebuie să ia în calcul acest model. Reprezentările românilor despre sine corelate cu percepțiile străinilor, permit identificarea componentelor identitare distinctive ale comunității românești în Evul Mediu. Este vorba de limba vorbită și conștiința origini latine a românilor, dezvoltată simetric cu tradiția romanității răsăritene adoptată la noul context istoric. Nu în ultimul rând, determinată este confesiunea ortodoxă împărtășită și apartenența românilor la Biserica răsăriteană, al cărui centru era Patriarhia Ecumenică de Constantinopol [18, pp. 59-82]. Evident, elementele menționate nu sunt unice în sistemul identitar românesc. Corelate cu

acestea au funcționat alte structuri, care se regăsesc și în alte spații ale Răsăritului ortodox. Totuși, limba, confesiunea ortodoxă și conștiința unei origini comune, supuse unei sinteze locale, sunt ceea ce putem numi trăsăturile specifice ale fenomenului identitar românesc.

Bibliografie

1. Ahrweiller, Hélène, *L'image de l'Autre et les mécanismes de l'altérité*, în Raports, vol. Stuttgart, 1985.
2. Ansart, Pierre, *Les idéologies politiques*, Paris, 1974.
3. Brezeanu, Stelian, *Romanitatea orientală în Evul Mediu: de la cetățenii romani la națiunea medievală*, All Educational, București, 1999.
4. Brubaker, Roger, Cooper, Frederick, *Beyond „identity”*, în *Theory and Society*, vol. 29, nr. 1, Feb. 2000.
5. Jodelet, Denise, *Reprezentările sociale, un domeniu în expansiune*, în *Reprezentări sociale*, coord. A. Neculau, Iași, 1997.
6. Iacob, Luminița-Mihaela, *Imagologia și ipostazele alterității: străini, minoritari, excluși*, în Adrian Neculau, Giles Ferréol (coord.), *Minoritari, marginali, excluși*, Iași, 1996.
7. Moscovici, Serge, *Fenomenul reprezentărilor sociale*, în *Reprezentări sociale*, coord. A. Neculau, Iași, 1997.
8. Murgescu, Mirela-Luminița, Murgescu, Bogdan, „Conștiința națională ca formă de solidaritate umană”, în *Identități colective și identitate națională. Percepții asupra identității în lumea medievală și modernă* (coord. Mirela-Luminița Murgescu), Editura Universității București, București, 2000.
9. Levi, Giovanni, *Identité ambiguë, identité complexe*, în, *Identité á la dérive*, Parenthese, Marseille, 2011.
10. Lung, Ecaterina, *Istorie și politică la începutul Evului Mediu*, Electronic edition, 2017.
11. Năstase, Dumitru, *L'héritage impérial byzantine dans l'art et l'histoire des pays roumains*, Milan, 1976.
12. Pacostea, Șerban, *Limbă și identitate etnică în Evul Mediu românesc*, în „*Conferințele Academiei Române. Ciclu limbă română și relațiile ei cu istoria și cultura românilor*”, București, 2001.

13. Pippidi, Andrei, *Tradiția politică bizantină în Țările Române în secolele XVI-XVIII*, Corint, București, 2001.
14. Platon, Alexandru-Florin, *Identități etno-confesionale: reflecții asupra unui concept fluid*, în Cristina Preutu, George Enache (coordonatori), *Identități etno-confesionale și reprezentări ale celuilalt în spațiul est-european: între stereotip și voința de a cunoaște*, Editura Universității Al. I. Cuza, Iași, 2018.
15. Pop, Ioan-Aurel, *Solidarități etnice în Evul Mediu*, I-II, în Anuarul Institutului de Istorie Cluj-Napoca, XXX, 1990-1991.
16. Pop, Ioan-Aurel, *Geneza medievală a națiunilor moderne*, Editura Fundației Culturale Române, București, 1998.
17. Pop, Ioan-Aurel, *Națiunea română medievală. Solidarități etnice românești în secolele XIII-XVI*, București, 1998.
18. Sava, Igor, *Practicile sociale românești de structură ortodoxă ca expresie a recunoașterii identitare. Reflecții pe baza mărturiilor călătorilor străini (secolele XVI-XVIII)*, în Cristina Preutu, George Enache (coordonatori), *Identități etno-confesionale și reprezentări ale celuilalt în spațiul est-european: între stereotip și voința de a cunoaște*, Editura Universității Al. I. Cuza, Iași, 2018.
19. Tătar, Octavian, *Identități și solidarități medievale în Europa*, în https://www.cclbsebes.ro/docs/sebus/16_O.%20Tatar.pdf.
20. Turliuc, Cătălin, *Naționalism și etnicitate. Considerații istoriografice și metodologice*, în *Istoria ca lectură a lumii. Profesorului Alexandru Zub la împlinirea vârstei de 60 de ani* (coord. G. Bădărău, L. Boicu, L. Nastasă), Fundația Academică „A. D. Xenopol”, Iași, 1994.
21. Turliuc, Cătălin, *Etnicitate și naționalitate la 1848*, în *Istoria – o meditație asupra trecutului* (ed. G. Bădărău), Tipografia Moldova, Iași, 2001.

MIGRAȚIA TINERETULUI DIN REPUBLICA MOLDOVA – PROBLEMĂ DE ACTUALITATE STRINGENTĂ

Corina SAVIȚCHI, lector universitar

Summary

The problem of migration of young people in the modern world is one of the most urgent for today. After all, the best